

SECCIÓ DE SENDERS

A.E.TALAIA

DEL BAIX EBRE AL SOLSONÈS

8ª Etapa : ULLDEMOLINS - BARRANC DELS ENLLOSATS - PRADES

17 de maig 1992

HORARI PREVIST

Sortida de Vilanova i la Geltrú.	6.30 h
Ulldemolins. Esmorzar.	9 h
Inici de l'etapa.	9.30 h
Barranc dels Enllosats. Reagrupament.	10.45 h
	11.05 h
Coll de la Drecera. Reagrupament.	12.25 h
	12.45 h
Ulldemolins. Dinar.	13 h
Sortida cap a Vilanova.	16 h
Vilanova i la Geltrú.	18.30 h

Notes.-

**** Esmorzarem a Ulldemolins.**

**** Dinarem a Prades; hi ha restaurants i bars.**

**** Qui trobi curta l'etapa pot arribar-se fins a l'ermita de l'Abellera que està situada a uns vint minuts del poble de Prades.**

**** Si us plau, sigueu puntuals i respecteiu els reagrupaments.**

SECCIÓ DE SENDERS

A.E.TALAIA

DEL BAIX EBRE AL SOLSONÈS

8ª Etapa : ULLDEMOLINS - BARRANC DELS ENLLOSATS - PRADES

17 de maig 1992

Amb l'etapa d'avui, que ens portarà d'Ulldemolins fins a Prades, amb un recorregut de poc més d'onze quilòmetres, passarem dels estreps del Montsant, encara a la comarca del Priorat, al cor de les Muntanyes de Prades, situades a l'extrem del Baix Camp. Sortirem d'Ulldemolins en direcció al coll Blanc, des d'on podrem gaudir d'una bona panoràmica sobre el poble de les truites (d'ou) amb suc. Seguidament baixarem cap al barranc dels Enllosats i intentarem creuar-lo a gual; si ho aconseguim anirem a buscar una línia d'alta tensió i la seguirem una bona estona. Una vegada hagim carregat bé les bateries deixarem la línia i entrarem en els Segalassos, un terreny de suaus ondulacions i ple d'alzinars.

Amb tot això ja haurem arribat a les envistes de la Granja de la Cooperativa d'Avicultors de Prades, creuarem la carretera i anirem cap al mas de Regiment però sense anar-hi. Tot seguit ens enfilarem pels estreps de la serra de la Gritella per tal d'arribar al coll de la Dreuera que, segons diuen, és un bon mirador sobre la vila de Prades. Una vegada ací tot serà bufar i fer ampolles perquè amb una passejada de cara avall arribarem a la Vila Vermella, o Roja ?

LES MUNTANYES DE PRADES

El complex orogràfic conegut amb el nom de **Muntanyes de Prades** és un conjunt de carenes, altiplans, cingleres i valls que s'estén al nord del Camp de Tarragona seguint la direcció general de nord-est a sud-oest de la Serralada Pre-litoral Catalana, de la qual n'ocupa uns 25 km i en poseeix el cim culminant entre Montserrat i l'Ebre: el **Tossal de la Baltasana**, de 1201 m d'altitud. El solc que el riu Francolí s'ha obert entre la Conca de Barberà i el Camp de Tarragona, és el límit natural del massís pel cantó de llevant i a ponent, el coll de l'Albarca constitueix el punt de contacte amb les graonades del Montsant. L'apellatiu orogràfic Muntanyes de Prades es lliga amb el de la vila comtal que, enlairada a 950 m, és troba al cor del massís.

Entre Montblanc i l'Espluga, al sud del Francolí, s'inicien per damunt dels 400 m els primers estreps que per **Sant Joan de la Muntanya** assoleixen els 997 m al **Mirador de la Pena** i els 1403 m a la **Creu de l'Ardit**. De llevant, una altra branca hi puja des de Vilaverd per l'altiplà de **Rojals** (1001 m). Aquestes carenes, un cop unides prossegueixen pel **Coll de la Mola** (1004 m) i l'**Era de la Guineu** (1111 m) cap a la **Mola d'Estat** (1135 m) i la **Mola de Roquerola** (1063 m), petits replans dalt d'aplomades parets. Des de la primera d'aquestes moles, i en direcció a ponent, l'aresta segueix pel **Tossal Gros** (1221 m) i Els

Castellets (1086 m) fins a les suaus ondulacions dels **Plans de Pagès** (1130 m) ascendint a la **Moleta** (1203 m) i al **Tossal de la Baltasana**, també anomenat de la **Torre**, que com s'ha dit és, amb els seus 1201 m, el punt més alt de totes les Muntanyes de Prades, vila de la qual només en dista uns dos quilòmetres en direcció sud-oest.

Després, la carena, descendeix en direcció nor-oest, i la divisòria d'aigües, en part recorreguda per la carretera de Vilanova de Prades, baixa fins els 886 m d'altitud al **coll de l'ermita de Sant Antoni**, on s'uneix amb el massís de la Serra la Llena.

Al costat d'aquesta alineació principal, que conté les cotes més enlairades del massís, n'hi ha una altra de paral·lela que, si bé no ateny les màximes alcàries, té el mateix rang en bellesa i atractius. Comença a formar-se entre les valls del Francolí i del seu afluent **Brugent**, damunt l'estret de la Riba, i s'enfila ràpidament als 721 m d'altitud al **Puig de Marc**, des d'on, pel **Mas de Gràcia**, ascendeix als **Plans de la Lluera** (808 m) i de les **Perdius** (850 m) fins al turó coronat per la viletta de **Mont-ral** (888 m). Després prossegueix cap a dalt de l'extensa calma dels **Motllats**, rodejada de cingleres, ampla d'uns 2 km i llarga de mes de 3 km, des de la **Pena Roja** (1025 m) fins al **Puig Pelat** (1071 m), cim culminant.

Aquesta darrera alineació i la principal estan unides per una transversal, que des de l'extrem sud-oest dels **Motllats** va per la **Creu Trencada** (1023 m) i el **Coll de Capafonts** (948 m), dominant a la dreta la clotada d'aquest poble i a l'esquerra l'enfonsada vall de la **Febró**, a trobar les cingleres on s'arrecera l'ermita de l'Abellera i, a llevant de la vila de Prades, va pel mas de l'Espasa a unir-se amb la carena principal a l'indret dels esmentats anteriorment **Plans de Pagès**.

Finalment s'han d'esmentar les carenes que van de Prades vers l'alta vall del riu de Siurana, constituïdes per les serres de **La Gritella** (1053 m), **Cantacorbs** (947 m), **La Moleta** (964 m) i **La Mola** (945 m), i també la que, suaument enllaça les Muntanyes de Prades i el Montsant pel coll d'Albarca, a ponent de Prades.

El massís constitueix un punt de dispersió hidrogràfica, car en ell convergeixen vessants corresponents a quatre conques fluvials diferents: la del Francolí, la del riu de Siurana, la del Segre (de fet aquestes dues formen part de la conca de l'Ebre) i la de la riera de Riudoms. Les aportacions a cadascuna d'elles són molt desiguals, de fet gairebé les 3/4 parts de la superfície del massís contribueix a la conca del Francolí i gairebé tota la resta a la del riu de Siurana. Així doncs, les contribucions a la conca del Segre i a la riera de Riudoms són gairebé testimoniales.

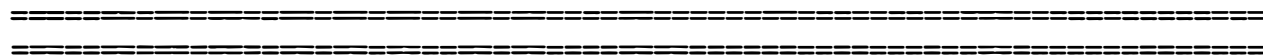
El riu **Francolí** neix amb el nom de barranc del **Viern** i la seva capçalera, propera als 1000 m, s'estén en ampli ventall a l'oest de Vilanova de Prades. Fins a Vallclara el riu segueix la direcció nord, però després tomba cap al nord-est encaminant-se cap a Vimbodí, on l'anomenen riu de **Milans**; tot seguit va cap a l'est i passa per l'Espluga i Montblanc. A partir d'ací es dirigeix vers el sud obrint-se pas a través de la Serralada Pre-litoral per l'engorjat de la Riba-Picamoixons.

Els seus afluents més importants són a la riba dreta. A l'Espluga se li uneix l'ample llit de la **Riera**, format per les aportacions dels barrancs de **Tillar**, de l'**Argentada**, i de **Sant Benet**, que drenen els vessants septentrionals des del Tossal de la Baltasana fins al Mirador de la Pena. Després de Montblanc, per la mateixa vora se li uneix el barranc de la **Vall**. Però el seu afluent més considerable és el **Brugent**; a la Riba aquest tributari li proporciona 1/5 part dels 1400 litres per segon que en mitjana porta el riu. Un altre afluent important és el riu **Glorieta**; el seu naixement és al peu del **Puig Pelat** (1071 m), a l'extrem sud del relleu tubular dels **Motllats**, passa tot seguit per l'**Aixàbiga** i davalla ràpidament per la cinglera del **Toll del Drac**, ressorgint el seu cabal en abundoses cascades considerades com les

fonts del riu. Tot donant saba a una esponerosa vall, arriba a Alcover on els seus recursos hidrològics queden exhaurits pel regadiu local; s'ajunta al Francolí prop del poble del Rourell.

A la riba esquerra del Francolí només s'ha d'esmentar el riu **Anguera**, que hi conflueix uns 2 km més avall de Montblanc.

L'altra conca important és la del riu de **Siurana** i la del seu afluent **Montsant**. El riu de Siurana té la seva arrel dalt de la calma dels Motllats, justament al mateix indret on s'inicia el riu Glorieta, respecte del qual té una direcció totalment oposada. En passar pel peu del cingle on es troba situat el poblet que li dona nom, les seves aigües són retingudes per un embassament. El Montsant té el seu origen al peu de la Moleta (1203 m), en el **barranc de la Font**; descendeix suaument per l'altiplà de Prades i passa tot seguit, al peu de la Serra de la Llena, a encaixar-se en un curs tortuós fins arribar a l'oberta vall d'Ulldemolins.

PRADES

El municipi de Prades està situat al centre de les muntanyes del seu nom en un extrem de la comarca del Baix Camp entre el Priorat, la Conca de Barberà i l'Alt Camp. El seu terme ocupa una extensió de 33.10 km² i limita amb els de la Febró (sud) i Capafonts (est) de la mateixa comarca, Mont-ral (est) de l'Alt Camp, Vimbodí (nord-est) i Vilanova de Prades (nord-oest) de la Conca de Barberà i Cornudella (oest i sud-oest) del Priorat.

El nus orogràfic de les **muntanyes de Prades** ocupa pràcticament tot el terme, el qual és, doncs, molt esquerp, entre els 900 i 1000 metres d'altitud. Al sud de la vila hi ha el **coll de Prades** (947 m), punt d'unió de les dues branques en què es troba subdividit el conjunt muntanyós. En l'alineació sud-occidental es destaquen la **Gritella** (1098 m), al límit amb Cornudella (Priorat), i el **pic de Cantacorbs**, ja fora de la comarca, mentre que a l'alineació nord-oriental hi ha el punt culminant del massís al **tossal de la Baltassana** (1201 m), flanquejat a l'est per la **mola d'Estat** (1135 m) i al nord pel **puig de Sales** (1043 m), tots al límit amb la Conca de Barberà.

L'amfiteatre que formen les muntanyes de Prades al voltant de la vila és drenat pels barrancs de **la Font**, de **Tillans**, dels **Rossinyols**, de **Rius**, que aflueixen per la dreta al **riu de Prades**, capçalera del **riu de Montsant**, afluent del de Siurana per l'esquerra. Igualment hi té capçalera, al vessant septentrional, el Francolí, ja dins de la comarca de la Conca de Barberà.

El 75% de l'extensió del terme no s'aprofita per a l'agricultura i es dedica al pasturatge o a la garriga i els boscs de pins, roures i alzines. Pràcticament la meitat de les terres de conreu es dedica a cereals i patates i l'altra a avellaners, ametllers i castanyers. L'agricultura subsisteix i el poble ha pres empenta com a lloc de segona residència però en canvi la ramaderia pràcticament ha desaparegut i això que era de gran importància la fira de tres dies que es feia per Sant Bartomeu.

Se suposa que els àrabs hi edificaren un castell, que fou especialment fortificat vers el 1090 a causa de l'avanç de Ramon Berenguer III pel Penedès i el Gaià, i que es conquerí abans del 1153, quan totes les muntanyes de Prades estaven ja en poder dels comtes catalans. La carta de població atorgada per Ramon Berenguer IV és del 1159 i en ella es cedia als habitants del lloc de *Pratis* el terreny per construir les cases i les terres de conreu, la

lliure utilització i possessió dels prats i boscs de tota la muntanya de Siurana, i els drets damunt l'església i la ferreria. Cap al 1170 els sarraïns que havien restat a les muntanyes de Prades i Siurana es revoltaren i foren expulsats del territori per Ramon Berenguer IV.

Aviat Prades prengué relleu i prova d'això és la cita que es fa del seu mercat el 1200 esmentant-se la *mesuram de Pratis*; amb el temps s'arribaren a fer quatre fires de bestiar a l'any. Prades contribuï a l'expedició de Jaume I a Mallorca amb homes i cavalls i vint donzelles del poble foren cridades pel rei per al repoblament de València. El mateix Jaume I cedí, el 1221, la vila i rendes a la seva primera muller. Pel mateix temps el rei i l'arquebisbe Aspàreg de la Barca encarregaven al prior de Scala Dei la predicació per les muntanyes de Prades contra el catarisme que s'hi havia estès, motiu pel qual li cediren delmes i senyories per crear el priorat de la cartoixa. El 1262, Pericó de Batzemig i la seva muller, acusats d'heretgia, fugiren i els seus béns foren cedits al priorat.

El rei Jaume II el 1324 investí de manera solemne a la catedral de Barcelona el seu fill petit Ramon Berenguer, nascut el 1308, **comte de les terres i muntanyes de Prades**. La senyoria incloïa, a més de l'extensa baronia d'Entença, pervinguda a la corona, Prades, Cornudella, Ulldemolins, l'Aleixar, Capafonts, Albarca, Vilanova de Prades, Vilaplana, Arbolí, la Mussara, Farena, Samuntà i Plana, la Riba, la Febró, Siurana, Maspujols, el Mas d'Angles i Mont-ral i drets damunt d'altres localitats pertanyents a Poblet i Scala Dei, amb una extensió d'uns 1150 km². En el cens de 1365-70 assolí 1600 focs, tot i que la Pesta Negra havia provocat una notable emigració i una gran inestabilitat.

El 1414, pel matrimoni de la comtessa Joana, que havia topat amb algunes dificultats successòries, amb Joan Ramon Folc de Cardona, s'uneix el comtat amb el ducat de Cardona i després amb els d'Empúries-Sogorb i, finalment, 1663 pel casament de la pubilla Caterina

d'Aragó amb Juan de la Cerda, amb el ducat de Medinaceli, fet que implicà la castellanització total dels titulars, el seu absentisme i el trasllat de l'arxiu a Sevilla. De fet, però, tot i la titularitat de la vila, durant l'etapa catalana dels comtes, la seva residència habitual no fou mai el castell de Prades, sinó el de Falset, primer, i després el d'Arbeca.

Durant la Primera Guerra Carlina Prades fou el quarter general del carlí Tristany i en ser ocupada pel general Gurrea, fou lliurada al saqueig i incendiada i tots els seus defensors afusellats després d'haver-los fet cavar la pròpia fossa. En la Tercera Guerra Carlina un dels caps de més anomenada fou el **Nen de Prades**, un adolescent que es deia Balcells, amb una gran intuïció estratègica, que sense saber de lletra formà una partida al davant de la qual morí als vint anys. El Nen de Prades féu actes llegendaris, com l'espectacular salt a cavall des d'un cingle sense fer-se gens de mal. El rector de la parròquia s'aixeca també al cap d'un escamot el 1872. El 1873 hi entraren els carlins al maig i a l'agost i el 19 d'octubre a les envistes del poble les partides del capellà de Flix i de Cercós exterminaren els liberals comandats per Maturana. Encara, el 1875, Alejandro Picazo assetjà a Prades els caps carlins Antoni Mestre i Ramon Grau, que aconseguiren resistir fins que arribaren reforços que feren aixecar el setge i donaren als carlins una altra important victòria.

A mitjan segle XIX, junt amb altres pobles, es negà a pagar els drets senyorials. Promogut judici pel duc de Medinaceli el 1851, el tribunal de Falset decretà el 1859 a favor del duc afirmant que les terres continuaven sent de senyoria, sentència que fou confirmada a Barcelona el 1863 i pel Tribunal Suprem el 1867; els pobles, però, es negaren a continuar pagant.

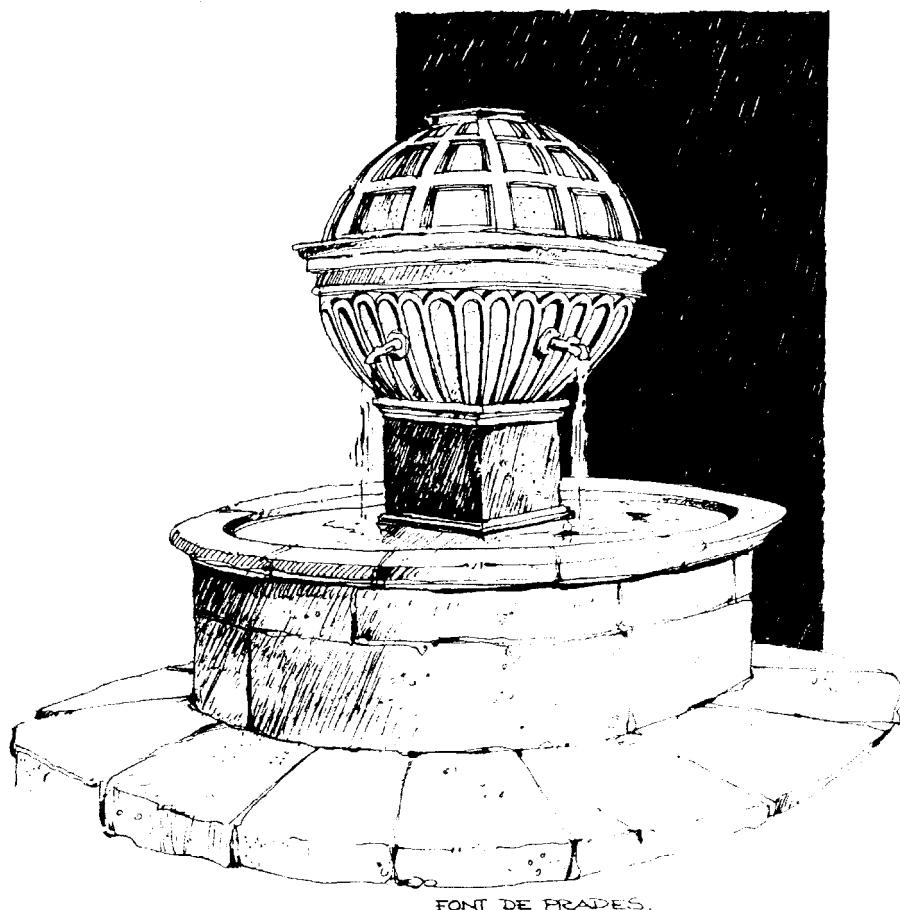
En el segle XIX Prades assolí el seu màxim poblament: 765 h el 1830 que arribaren a 1090 el 1860, any a partir del qual s'inicià la davallada accentuada per la crisi de la fil·loxe-
ra. Durant el segle XX ha continuant el decreixement: 991 h el 1900, 723 h el 1940, 583 h el 1960 i 547 h el 1981, tot i el ja indicat èxit com a lloc de segona residència, condició ja iniciada el 1929, quan s'hi projectava la construcció d'un gran sanatori antituberculós.

La vila de **Prades** és al centre de l'altiplà del cim de les muntanyes, a 950 metres d'altitud, perfectament comunicada amb camins, d'origen medieval, amb tots els pobles de la rodalia. La seva plaça porxada, mostra de l'antiga esplendor, és d'una gran bellesa i té gran anomenada, sobretot la font esfèrica de caire renaixentista, reproduïda al Poble Espanyol de Barcelona. De les seves antigues fortificacions resten només alguns trossos de muralla, basaments de torres i dos notables portals adovellats; del **castell de Prades** sols resta el record i algun vestigi de la seva església romànica.

És important l'església parroquial de **Santa Maria**, d'una gran nau, de transició del romànic, al qual pertany la porta lateral, al gòtic, amb elements renaixentistes, com la façana principal; l'absis és sisavat i té angles reforçats per contraforts. Davant la porta lateral que s'obre vora el portal de la muralla hi ha una creu de terme possiblement del segle XIII.

Els edificis són de pedra vermella triàsica, la dita pedra esmoladora. Això ha fet que Prades sigui coneguda com la **Vila Vermella**. Rovira i Virgili li dedicà una magnífica glossa on escrivia que *"sota un sol fort i dins l'aire clar, Prades vermelleja com un foc de brases. Som ja davant la vila, i ens obsesiona la vermellor dels trossos de muralla, de l'absis i del campanar de l'església (..). Així hem vist Prades, no pas com una fesomia de línies definides, sinó com una taca de color (..) dreta en el centre de l'alt planell, la vila de Prades, vermella"*. Als voltants s'ha edificat modernament un bon nombre de xalets.

Al començament del segle XX fou enderrocada la capella de **Sant Antoni**, vora la qual segons la tradició s'havia aixecat el poble primitiu. L'ermita de la **Mare de Déu de l'Abella**, a dos quilòmetres a llevant del poble, s'alça en una cinglera a 1020 m d'altitud aprofitejant

tant una bauma on abans de la seva edificació havien viscut eremites entre altres Bernat Boïl, fill de Prades i primer llegat apostòlic a Amèrica el 1493, que el 1484 havia volgut fundar un monestir benedictí i que morí essent abat de Cuixà. Segons la tradició la imatge de la Verge fou trobada per un pastor entre les branques d'una alzina voltada de ruscs, quan anava a cercar mel. Sembla que l'ermita primitiva era força antiga i la tradició vol que s'hi hagués retirat la reina Margarida. L'edifici actual, d'una sola nau, fou construït cap al 1570 i fou beneït pel rector el 1574; el 1578 s'hi afegí el campanar i a l'inici del segle XVIII s'hi feren múltiples reformes. La imatge fou destruïda el 1936 i es reproduí en marbre de Sarrià el 1940. Segons Amades la devoció, molt arrelada, amb romeries i amb ball de coques de mel, provindria de l'antic culte a una divinitat agrícola local. Vora l'ermita brollava una font que tenia fama de miraculosa i que s'estroncà a principis de segle; també hi ha un pedró d'homenatge a Melcior Font, que el 1925 va escriure els goigs de la Verge. En el camí de Prades a l'Abellera s'alça l'ermita de **Sant Roc**, de molta menys anomenada.

En el terme s'ha trobat un abric neolític a la **cova del Cisterer**, així com al **pla de la Guàrdia**, i la **font del Pu**, puntes de fletxa de coure i fragments de grans vasos del coure final al **coll de les Forques** i pintura rupestre molt esquematitzada als **Castellots**. En el **Mas del Dinerall**, vora el barranc, es trobaren onze sepulcres de lloses, cinc o sis als **Rossinyols** i d'altres aïllats als **Segalassos** i al **Mas de Regiment**, fet que indicaria l'existència de diversos poblats ibèrics i de la baixa edat romana.

BIBLIOGRAFIA

- ## Gran Geografia Comarcal de Catalunya.
Volum 8. El Baix Camp, la Conca de Barberà i l'Alt Camp.
Fundació Enciclopèdia Catalana. Barcelona. (1ª Edició, 1981).
- ## Gran Geografia Comarcal de Catalunya.
Volum 11. El Priorat, la Ribera d'Ebre, Terra Alta i el Matarranya.
Fundació Enciclopèdia Catalana. Barcelona. (1ª Edició, 1981).
- ## Gran Enciclopèdia Catalana.
Fundació Enciclopèdia Catalana. Barcelona. (1ª Edició, 1969).
- ## Això és Catalunya. Guia del Patrimoni Arquitectònic.
Departament de Cultura de la Generalitat.
Editorial Plaza i Janés. Barcelona. (1ª Edició, 1988).
- ## Rutas Turísticas de Cataluña. Volumes I i II.
Francisco Gurri Serra.
Editorial Alpina. Granollers. (1975).
- ## Topoguia del GR-7-1. 3ª Fascicle : Prades - Garcia.
Comitè Català de Senders de Gran Recorregut. (1ª Edició, 1988).
- ## Montsant
Atlas Muntanyec nº 22. Serralades de la Costa Catalana.
Cartografia escala 1:25.000.
Editorial Montblanc. Granollers (1968)
- ## Muntanyes de Prades
Atlas Muntanyec nº 23. Serralades de la Costa Catalana.
Cartografia escala 1:25.000.
Editorial Montblanc. Granollers (1968)
- ## Dibuixos d'En Bernat Salvador.

DESCRIPCIÓ DEL RECORREGUT

Horari		
Parcial	Total	Quilòmetres

0.00	0.00	0.000
------	------	-------

Sortim d'Ulldemolins (650 m) per l'extrem del carrer Major fins arribar a la carretera que ve l'Albarca, la creuem i continuem per una ampla pista en direcció est, pujant

0.28	0.28	1.250
------	------	-------

Assolim el coll Blanc (780 m), anomenat així pels habitants d'Ulldemolins perquè des d'aquest poble es veu blanc per les roques calcàries que hi ha a la banda oest de la collada. En canvi, els de Prades l'anomenen coll Roig, car, vist des de la banda est, les abundants masses d'argila li donen aquest color. En aquest punt fem canvi de terme municipal: sortim del d'Ulldemolins per entrar en el de Cornudella.

Seguim per l'altra vessant pel mig de l'altiplà deixant camins de servei a dreta i esquerra.

Deixem un camí a la dreta que ens portaria fins a la carretera de Prades a Albarca; comencem a baixar pels plans de Segrià.

0.22	0.50	2.550
------	------	-------

La pista gira vers la dreta per una ampla coma deixant un camí que segueix en la direcció que portàvem; hi ha un pal indicador. Baixem pel vessant d'una àmplia vall.

0.07	0.57	3.150
------	------	-------

Arribem al capdavall de la baixada; continuem per un sender que segueix pel llit d'una estreta i rectilínia vall en direcció sud-est.

0.10	1.07	3.850
------	------	-------

Desemboquem en un ample camí que ve de la carretera; el seguim vers l'esquerra baixant.

0.03	1.10	3.990
------	------	-------

Passem a gual el barranc dels Enllosats, gairebé sempre amb aigua. Una mica més enllà deixem el camí per tal de continuar per un sender que puja recte per la dreta.

0.05	1.15	4.290
------	------	-------

Arribem al sender de servei de la línia elèctrica d'alta tensió de Camarasa a Reus; l'hem

de seguir cap a la dreta, per sota dels cables. Seguirem aquest sender de servei durant una bona estona tot fent algunes sifonades per tal de salvar les ondulacions del terreny. Per ací entrarem en el terme municipal de Prades substituint així la comarca del Priorat per la del Baix Camp.

0.25	1.40	6.500
------	------	-------

Ens creuem amb una línia elèctrica secundària perpendicular a la què seguíem (900 m). Ací hem de deixar el sender de servei i anar cap a l'esquerra pujant pel talús de la vall.

0.03	1.43	6.600
------	------	-------

Arribem al capdamunt de la pujada on trobem una pista transversal; la creuem i baixem per la vessant oposada del coll.

0.04	1.47	6.900
------	------	-------

Creuem el fons de la coma i comencem a pujar suaument per la seva banda de solana; travessem els Segalassos, un terreny caracteritzat per les seves suaus ondulacions de terra pissarrosa i cobert per boscos d'alzines.

0.12	1.59	7.900
------	------	-------

Passem pel costat de la tanca de les instal·lacions de la Granja de la Cooperativa d'Avicultors i arribem a la carretera de Prades a Albarca. Després de creuar-la planegem en direcció al Mas de Regiment.

0.03	2.02	8.160
------	------	-------

Troblem una bifurcació; la branca de la dreta se'n va vers el Mas de Regiment (940 m). El GR continua per la branca de l'esquerra pujant lleugerament.

0.02	2.04	8.340
------	------	-------

Deixem l'ampla pista i anem cap a la dreta, en direcció est.

0.02	2.06	8.480
------	------	-------

Creuem una pista transversal; continuem pujant.

0.03	2.09	8.560
------	------	-------

Deixem una pista a l'esquerra.

0.05	2.14	8.810
------	------	-------

Desemboquem en un tàlveg al començament del bosc; a la dreta hi ha una font amb una bassa per abeurar el bestiar. Seguim el tàlveg pujant per entremig de pins.

0.05 2.19 9.010

Arribem en una àmplia collada; hem de continuar cap a la dreta pujant en direcció sud.

0.02 2.21 9.110

Desemboquem en una pista; la seguim cap a l'esquerra baixant lleugerament.

0.05 2.26 9.460

Troblem una bifurcació; hem d'anar per la branca de la dreta planejant pel vessant nord de la serra de la Gritella.

0.06 2.32 9.940

Arribem al coll de la Drecera (1030 m) des d'on podem gaudir d'una bonica panoràmica del poble de Prades.

Passem prop d'uns xalets i baixem amb fort pendent per una pista que està encimentada en alguns trams.

0.07 2.39 10.510

Arribem al riu de Prades; al seu costat hi ha una font arranjada. Travessem el curs d'aigua per un petit pont i seguim rectes en direcció al poble.

0.03 2.42 10.680

Arribem a la carretera de Prades a Albarca; l'hem de seguir cap a la dreta.

0.03 2.45 10.910

Entrem a la vila de Prades (950 m) on finalitzem l'etapa d'avui.

Agustí Poch

Maig 1992

-ROCA CORBATERA -FRAGUERAU
A - EL PILO DELS SENYALETs

ATLAS MUNTANYENC
Serralades de la Costa Catalana
Nº 22

